

BİR ÇOCUĞUN RÜYASI

Çocuk büyür rüya görür. Büyük şeyler özler. Onu küçük görürler. Alaya alırlar. “Çocuklar büyüyünce dünya büyür” derler. Çocukta “Çocuk büyüyünce dünya küçülür” der. Çocukta “çocuk büyürse rüyada büyür.” Çocuk büyür. Rüya büyür. Dünya küçülür.

Çocuk rüyayı evine, akrabalarına anlatır. Rüya tabircilerini dolaşır. Biri ona “rüyanı büyüt, salık’ı verir. Seni büyütecek olan rüyalarının büyüklüğüdür” der.

Çocuk rüya görür. Yoranları gezer. Anlatılan bu.

Bütün çocuklar toplanıp karar verirler

- “büyümek için büyük rüyalara ihtiyacımız var.”
- “İnsan sonsuzları (öteki) yaklaşırken kendi bulur”
- “Dünyayı öteki yaklaşırken düşünürken daha iyi anlaşılır”

Bir çocukla karşılaşır sorar.

- Senin dünyanın neresi? Çocuk dört yönde ufukla çevrili dağı, göz gören yeri gösterir “İşte burası” der.
- Öbürü sorar “hayır benim dünyam ufukların ötesi, daha öteler, daha öteler.”
- Çocuk sen rüya görüyor musun “ der.
- Çocuk haykırır: “siz rüya görmüyorsunuz. Onun bunun rüyasına kınıyorsunuz. Rüya görmemek başkasının rüyasına inanmak mıdır?”

Çömelir elini başına alır. Gözlerinde ızdırabın benek benek saklı olduğunu görür. Geleceğin mutluluğu uğruna ızdırıp çekmektedir. “Izdirabın çoğalması için rüya görmesi gerekir”. Konuşmuyor mu tabi konuşuyor. Yatağından kalktığında ne anlatıyor. “Hiç! Ekmek ister.” “Ekmek mi” çocuk içinden “ ya çocuk dünyayı ekmek kadar algılıyor (tanıyor) “ “hep ekmek mi istiyor” “huyu çıksın” “hep ekmek ister. Akşama kadar yüz defa ağlar ekmek için. Gâvurun biri bu. Ufak kız (bunun büyüğü) cin gibi akli çalışır. O ekme istemiyor. Ekmek diye ağlıyor. Çocuklar hep ekmek için ağlar. Büyüyünce de yaşamak için ağlayacak. Şimdiden alışmalı çocuk. Ekmek içinde rüyaların (görülen, görülesi, hepsi) hamuru ile yoğrulmuş. Hamuru analar yoğurur. Ya çocuğu.

Çocuk büyür rüya büyür. Rüya büyür büyür sorular olur. Kocaman kocaman. Çocuk rüyadan hayata dalar. Hayat sorular sorular üşüşür beynine. Büyümek bumu? Rüyalar büyüye büyüye sorulara mı döndü? Kozanın kelebek oluşuna misal. Sorular sahiden kovalıyordu. Başında dönen oğul sinekler gibi beyninde vızıltılar. Sorular gölgeydi. Sorular şeydi. Öteki çocukta keşke rüya görmeseydi, sorular da başına bela olmazdı.

Aklıma bir soru takıldı. Takıldı da takıldı. Güneş varken gölgesi vardı. Soru da vardı. Gölge gitti soru gitmedi. Gün bitti soru bitmedi. Kovdu gitmedi, defetti gitmedi.

Şey aklıma geldi. Hülya gören fakirin hülyası. Rüyanın ayık olanına hülya derlermiş. Bir yerden duyduydu. Hatırlayıverdi. Adam demiş ki “mali hülya bir tohummuş ektim amma bitmedi”. “Fakirlik bir belaymış kovdum ama gitmedi”.

Sorular beynine üst üste de aldı başını gitti. Artık düşünemiyordu soruyordu. Konuşamıyordu soruyordu. Soru kozasının içinde böcek gibiydi. Soruyordu, debeleniyordu.

Yolda hiç aldırmadan hızlıca yürümemiş miydim? Onu hep aklımda tutmuyor muydu? Bir kaçarsa diye korkmuyor muydu? Neyse ki bir taşa çarpacakken için sızlamış mıydı? Hop eden yüreği miydi? Elinden ne gelirdi? Kendi kendine içerlenmiyor muydu? Dişlerini sıkışmış mıydı? Kaç kere tekrar etmiş miydi? Görenler bu ne götürüyor demez miydi? Bereket versin dememiş miydi? Sonra ne olmuştu? Bir soruyu aklımdan defedemedim dememiş miydi? Ben adam olamam, bu besbelli dememiş miydi? Ne yapıyordu? Her gün içini yiyen neydi? Çocuğun ekmek demesi, hiçte unutmaması gibi değil miydi? Gün boyu zihninde sıkıca tutuyor muydu? Gerçekten ne yapıyordu? Zihnimde bir yer ederse daha çıkmaz mıydı? Aceleciliğim nedendi? Geldiği yolları tanımamış bile. Yolda kaç kişiye çarpmıyor muydu? Bakanlar olmuş muydu? İlk defamı oluyordu? Ney? Bu? Bunlar mı? Neden mi? Demek öyle? Bir daha mı? Ya? Yani mi? Bir daha damı?

Otururdu. Yorgun argın eve dönmüş, oturmuştu. Radyo çalıyordu. “Sorular. Sorular mahvediyor “ dedi “beni”. Şarkının sözlerine kapıldı. Daldı. Birden. “açıklayamıyor. Açıklayamıyor. Bunlar soruları hayatı açıklayamıyor” dedi.

Kelimelerin peşine takılıp odayı dolduran bu sesle boşlukta oda boşluğunda bir hafiflik olacak uçuyor görececek kendini eşyalar yanına sokularak kendine benzeyecek bir parçası olacaktı. Şarkı şarkı çalıyordu. Odada “ben neyim? Neredeyim? Diyecek kadar tuhaflaşmıştı. Yoklamalıydı kendini, bedenini.

“Biraz sokak kokuyoruz. Birazda ben” “bu sorulardan kurtulmalıyım” demiş. “Sokaktakilerin her biri benim parçamdır” demiş. Şimdi ıssız yolda yalnızlaşıyor, köşe başında gruba katılıyor, karşıdan gelen bir kadına sessizce bakıyor. Bunların hepsi benden bir parça. Bu insanları içimde taşıyorum. İyileriyle kötülerini tanımasalar da ben onlara onları bana onlara ben, ben... “ demiş bir başka olmuştu. Yüreği hop ediyordu.

Galiba ulaşamadığı bir şeyin gizli acısıydı duyduğu. Daha şarkıya kapılacakken öyleydi. Şimdi yaşıyor yaşamıyor, seviliyor, sevilmiyor, didiniyor, yan geliyor, umutlanıyor, üzülüyor, kalabalıklara karışıyor, yapayalnızlaşıyor, böyle bir halde gözlerinin önünde kendini seyrediyordu. Buruk bir acı duyuyordu. “ben” demiş, gülmüş sezmiş ama bilememişti. O kucakladığı hayat kayb oldu aniden.

Kendi olarak kaldı odanın ortasında. Dışardan sokaktan geçen bir erkeğin ta buraya gelen tok sesini işitiyordu. “Kılı kırk yara yara” demişti ötesini duyamamıştı. Araba gürültülerle geçti, sönüverdi. Sonra çocuklar. Duvarlar. Duvarlar soğuk geldi. Dört duvar. Duvarları icat edenler acaba... (o arada şarkının sözleri duyuldu; “Sende bir sen var”. Yunus “bende bir ben var” derken açıkta söylemiş olmalı. Yoksa o ben duvarlara çarpar, orda kalır bize ulaşamazdı). Belki alabildiğine bir boşluğun verdiği korkuyla duvarları icat etmişler. Artık bize düşen acaba

bize düşen dedi, duvarları genişlete genişlete hayatımı içine almak, yoksa hayatı küçülterek duvarlar arasına mı sığdırmak mı?

Demek yaşamak avucun içinde sıkılacak kadar avuca sığamazmış. Demek kendince anlamı olan; yaşamaya değen, birisinde bunu kabul ederek yaşadığı bir haldi sorular. Demek sorular, sorular. Kapıldığı sessizliği bozan düşüncelerinin gelip bir yere kilitlenmesi oldu. Öyle kalamazdı.

Rüya ne gezer. Sorular cirit atmada. Beyninde bedeninde, odada, dört duvarlara çarpa çarpa büyüyor oda. Oda küçülüyor, sorular büyüyor. Sorular büyüyor o küçülüyor. Biri deseydi ona “keşke çocuk kalsan”, çocuk küçük rüyalar koca koca. Oda haykırıyordu. “Çocuklar büyümese düş büyür, şehir küçülür. Şehir küçülür, çocuk büyür”. “Ötekisi”, çocuklar düşlemesin. Daha ötekisi de “düş gör, düşte gör” der.